

der staae i Udskykningsloven, da er der ganske rigtig en Uoverensstemmelse mellem 20 og 10 Aar, der er saa stor, at det ene er accurat det Dobbelte af det Andet; men videre forekommer det mig heller ikke, at Uoverensstemmelsen gaaer. Jeg skal i den Henseende bringe i Erindring, at det var Udvalget i Udskykningsloven, der bragte de 10 Aar ind, men efter Lovudkastet skulde Forholdet indtræde lige strax. Jeg skal dernæst bringe i Erindring, at denne Lov dengang var affattet under den fremdeles bestaaende Forudsætning af, at Placaten af 1806 er Lov, og Placaten af 1806 har hverken 10 eller 20 Aar, men den Bestemmelse gjælder for bestandig, det vil sige, den gjælder, indtil den bliver ophævet ved ny Lov. Men ligesaa lidt som der var nogen Modsigelse i, at Regjeringsudkastet strax hjemlede fuld Udskyknings- og Sammenlægningsfrihed ogsaa paa det Gods, der efter Placaten af 1806 var undergivet vedvarende Fæstetvang, ligesaa lidt er der nogen Modsigelse i, at vi have vedtaget, at hlin Frihed paa noget Selveiergods og i nogle Henseender først skal indtræde efter 10 Aar, og nu foreslaae, at om 20 Aar de sidste Rester af Fæstetvangen fuldstændig skulle forsvinde.

Mourier: Den ærede Ordfører fremsatte et Par Bemærkninger for at imødegaae en formeentlig Uttring af mig om, at der skulde være Strid mellem § 1 og Lovforslagets Principer. Jeg skal dertil bemærke, at jeg ikke har talt om nogen Strid, jeg har kun berørt en formeentlig mindre god Harmonie, og jeg har end ikke talt om en mindre god Harmonie med selve Lovforslagets Principer, men kun om en saadan mindre god Harmonie med den Grundanskuelse, hvorved, efter min Formening, i alt Fald Lovforslagets Hovedprincip alene lod sig retfærdiggjøre. Hvad Bemærkningen om en saakaldet stærkere og svagere Fæstetvang angaaer, da har jeg ved den, som

jeg udtrykkelig sagde, ganske foreløbige Bemærkning, jeg ved § 1 tillod mig, med velberaad Hu ladet dette Punkt uberørt; men jeg skal ret strax, naar vi komme til § 8, udtale mig om, hvorledes det er bevendt med Forskjellen mellem den mere og mindre strenge Fæstetvang, og hvad Sandhed der navnlig er i dens Anvendelse paa denne Sag. Dommen om, hvorvidt jeg herved har forverlet Begreberne, turde jeg maagsee bede udsat, indtil § 8 kommer under Forhandling.

Indenrigsministeren: I Anledning af de forskjellige Uttringer, der ere fremkomne om det formeentlig Uklare i Henseende til Regjeringens Betragtningssmaade af Sagen, skal jeg gjentage, at Ministeriet i sin Heelhed, som jeg yttrede, i det nærværende Dieblik er imod en Tvangslov. Dersom der i dette Dieblik havde været Tid til at gennemføre en Tvangslov, saa vilde Regjeringen i dette Dieblik erklære sig imod den, men videre gaaer heller ikke Regjeringens Uttring, og det var ogsaa det, som var det almindelig principielt Vedtagne fra hele Ministeriets Side paa den Tid, denne Sag var til første Behandling. Det er naturligt, at under en varm Debat kan den enkelte Ministers Uttringer ikke saaledes indskrænkes, at der bliver en fuldkommen Samstemning mellem de forskjellige Ministers Uttringer, der tale i Sagen; det Individuelle kommer altid noget frem; men det, jeg her har nævnt, er Kærnen i Sagen. Der kan ikke heller være Tvivl om, hvad der allerede dengang blev ytret, at man slet ikke vil modsætte sig Sagens Behandling her i Thinget; tværtimod er det udtrykkeligt erklæret fra Regjeringens Side, at man ansaae dens Behandling som ønskelig.

Formanden: Rigsdagsmanden for Maribo Amts fjerde Valgfreds (Monrad) har Ordet.

Monrad: Jeg frasalder Ordet.